

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Argeta, s.r.o.**
sídlem Milénova 128/4, Lesná, Brno
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno-střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. JMK 78438/2016, sp. zn. S-JMK 65994/2016/ODOS/Př.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání

proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 3. 2016, č. j. ODSČ-91294/15-19 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se jako provozovatel vozidla registrační značky 8B1 2888, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Veverí 18 v Brně dne 22. 1. 2015 v 8.40 hodin. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení přestupku ze dne 11. 3. 2015 ze strany Městské policie Brno, ve kterém bylo popsáno zjištění ohledně porušení povinnosti vyplývající z § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, tj. neznámý pachatel, řidič vozu tovární značky Mercedes, registrační značky 8B1 2888, nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Místem přestupku byla ulice Veverí 18, Brno. Oznámení bylo doplněno fotografiemi z místa včetně předmětného vozidla a zařízení měřícího vzdálenost. Na základě těchto podkladů vyzval správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky (700 Kč) do 15 dnů od doručení výzvy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil, opět ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Jelikož správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc odložil dne 20. 7. 2015 – v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) v reakci na popsanou výzvu podáním ze dne 6. 8. 2015 sdělil, že auto v předmětné době užíval a řídil pan L. Y., nar. X, P. 15, P. 1. Správní orgán I. stupně na uvedené reagoval tak, že do správního spisu založil výzvu k podání vysvětlení v jiné věci ze dne 1. 6. 2015, jež byla adresována právě panu L. Y. Součástí této výzvy byl i doklad o doručování, kdy zásilka nebyla doručena, ale adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a poučen; zásilka pak byla uložena na poště a nebyla vyzvednuta (do schránky nemohla být vložena, neboť bylo uvedeno, že adresát nemá schránku).
3. Správní orgán I. stupně poté písemností ze dne 11. 2. 2016 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení o správním deliktu a dále o tom, že dne 9. 3. 2016 bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. Zároveň byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně následně mimo ústní jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise, včetně příslušné dokumentace (fotografií); žalobce ani jeho zástupce se nedostavili a ani se nevyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl

na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal shora uvedené prvostupňové rozhodnutí.

4. Žalobce reagoval podáním odvolání (ve znění jeho doplnění na výzvu), ve kterém zejména namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správní orgán I. stupně neměl vést správní řízení se žalobcem, ale zahájit přestupkové řízení s osobou řidiče, jež mu byla známa, a dále že byl správní delikt provozovatele vozidla promlčen. Žalovaný podané odvolání zamítl, neboť prvostupňové rozhodnutí shledal správným a zákonným, mj. s následujícím odůvodněním. Ústní jednání dle žalovaného v dané věci nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí bylo vydáno na základě podkladů obsažených ve spise, přičemž žalobce byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady, včetně informací o tom, že se bude konat provedení důkazů mimo ústní jednání. Žalobce se tohoto provádění důkazů neúčastnil a nevyužil ani možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Pokud jde o možné zahájení přestupkového řízení s konkrétním řidičem vozidla, správní orgán I. stupně se informací o možném řidiči dozvěděl až po lhůtě, dokonce až po odložení věci, a dále uvedl, že uvedená osoba není v centrálním registru dohledatelná a nelze jí doručovat na uvedenou adresu. Dle žalovaného se tak správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit takové skutečnosti, jež by odůvodňovaly zahájení přestupkového řízení, a proto byla věc zákonně odložena. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce byl důvodně uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoli mu žalobce poskytl potřebnou součinnost. Správní orgán se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Žalobce totiž osobu řidiče správnímu orgánu sdělil až po odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Správní orgán měl přistoupit k dalším možnostem, tj. zejména předvolat oznámeného řidiče. Pokud měl v této souvislosti správní orgán I. stupně pochyby o sdělení žalobce, měl jej předvolat k podání vysvětlení. Správní orgán takto neučinil a žalobce se tak o tom, že správní orgán jeho vyjádření k osobě řidiče neakceptoval, dozvěděl až dne 11. 2. 2016, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce v danou chvíli již neměl možnost předložit správnímu orgánu další důkazy na podporu svého tvrzení, např. nájemní smlouvu uzavřenou mezi ním a panem Y. Dle žalobce také správní řízení o deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno, neboť správní orgán I. stupně ani neodložil řízení o přestupku. Ve spise totiž absentuje jakýkoliv záznam o odložení věci.
6. Podle žalobce dále správní orgán I. stupně rozhodl o spáchání správního deliktu, aniž by předtím žalobci jasně sdělil, z čeho přesně je obviněn. Správní orgán nespecifikoval, jaký přestupek byl spáchán, kdy pouhé sdělení, že přestupek spočíval v nedovoleném zastavení nebo stání, je nedostatečné. Teprve z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce zjistil, že řidič vozidla stál v zákazu zastavení. Podstatou správního deliktu provozovatele vozidla je přitom spáchání přestupku, právo žalobce tedy bylo již od počátku vědět, jaký přestupek byl spáchán. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na obhajobu, neboť se nemohl

již od počátku řízení účinně bránit. Žalobce rovněž zpochybňoval vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, konkrétně přestupku, jehož se měl dopustit nezjištěný řidič vozidla. Podle něj nebylo dostatečně identifikováno, jaký konkrétní skutek se udál. Žalobce v tomto kontextu upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Žalovaný měl konkrétně specifikovat, jaké povinnosti řidiče byly porušeny a zda přestupek vykazoval znaky přestupku dle zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že § 125c odst. 1 písm. k) zákona je „zbytkovou“ kategorií přestupků, lze pod ni podřadit celou řadu jednání. Proto bylo dle názoru žalobce nutné jasně specifikovat, jak konkrétně řidič vozidla jednal, např. že stál na místě, kde bylo stání zakázáno. Nelze tedy pouze uvést, že neoprávněně zastavil a stál. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 - 33, upozornil na to, že výrok rozhodnutí musí obsahovat uvedení paragrafu, v rozporu s nímž řidič jednal.

7. Žalobce dále napadal postup žalovaného, který potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by mu předcházelo ústní jednání, ačkoli toto žalobce namítal již v odvolání. Takový postup přitom žalobce zkrátil na jeho právu vyplývajícího z čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Měl právo, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti (v přítomnosti obhájce) a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům, viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014 - 34. Obviněný z jiného správního deliktu má právo na obdobný standard jako obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce odkázal jednak na § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), a také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30 (který překonal žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46), jenž je podle žalobce na věc zcela přílehlavý.
8. Žalobce namítal též promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že v rozhodné době nebyla nijak stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal také na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, podle níž nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Tuto analogii metodika doporučovala s ohledem na zásadu in dubio pro mitius.
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný nikterak neprokázal, že by se řidič vozidla skutečně dopustil přestupku tím, že stál příliš blízko tramvajové koleje. Tato skutečnost vyplývá

pouze z oznámení přestupku, který je v podstatě úřední záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Součástí spisu jsou fotografie z místa spáchání přestupku, resp. správního deliktu, ze kterých neplyne, že by řidič vozidla neponechal dostatečný prostor pro projetí dalších vozidel. Navíc, strážníci městské policie nijak nezměřili, kolik místa skutečně bylo mezi vozidlem žalobce a kolejnicí. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz svědčící pro protiprávní jednání řidiče. Dle žalobce tedy nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně.

10. Žalobce také namítal, že správní orgán nebyl oprávněn zahájit věc jako správní delikt provozovatele vozidla. Z podkladů pro rozhodnutí, konkrétně z fotografií ze spisu, je zřejmé, že strážníci městské policie provedli dechovou zkoušku řidiče vozidla a zjistili, že řidič vozidla měl v dechu obsaženy 2,132 promile alkoholu. Ačkoliv v oznámení o přestupku není zaznamenána totožnost řidiče vozidla, kterému byla dechová zkouška provedena, správní orgán měl sám z vlastní iniciativy na základě podkladů ve spise vznést dotaz na strážníky městské policie, zda jsou postoupené podklady kompletní a zda neznají totožnost řidiče vozidla.
11. Na závěr pak žalobce vznesl námitku protiústavnosti samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele dochází k zásahu hned do několika jeho základních práv.
12. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě mj. uvedl, že sděleného řidiče nelze dle centrálního registru ověřit a nelze mu doručovat, viz přiložená kopie doručenký založená ve spise. Dále upozornil, že L. Y. se opakovaně vyskytuje jako označený řidič ve správních řízeních, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o. Ústní jednání dle něj nebylo nutné nařizovat, neboť nebyly naplněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu, a rozhodnutí bylo vydáno na základě provedených důkazů. O provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce informován. Dále mj. uvedl, že záznam o odložení věci ve spise neabsentoval, neboť byl jasně vyznačen razítkem na str. č. 1 spisového materiálu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (z pohledu právní teorie je přiléhavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), krajský soud byl povinen se touto námitkou zabývat přednostně, neboť dovodil-li by prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by nutně představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitek, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS) povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.
17. Krajský soud v této souvislosti na úvod připomíná, že institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu včleněn s účinností od 19. 1. 2013 novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
19. V posuzované věci je přitom zjevné, že ke spáchání přestupku (na který je v daném případě navázán správní delikt žalobce) došlo dne 22. 1. 2015. Řízení o správním deliktu bylo se žalobcem, který je právnickou osobou, zahájeno dne 12. 2. 2016, kdy bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 2. 2016, č. j. ODSČ-91294/15-16. Doručení oznámení tak bylo v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu z moci úřední zahájeno správní řízení, a to do dvou let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl (11. 3. 2015). Lhůta vyplývající z ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tedy nebyla překročena, a proto k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaní správního deliktu v projednávaném případě nemohlo dojít. Argumentace žalobce, že v rozhodné době nebyla nijak stanovena lhůta k projednání správního deliktu, je v dané věci nepřipadná, neboť žalobce je právnickou osobou, v jejímž případě výkladová nejasnost vůbec nenastala.

20. Žalobce vznesl několik dalších žalobních námitek, krajský soud se však předně zabýval námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla a dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, žalobce s výjimkou odkazu na princip presumpce nevinu neuvedl konkrétní základní právo či ústavní princip, jenž by byl zvolenou zákonnou úpravou nepřiměřeně zasažen. Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) přitom nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
21. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Nejvyšší správní soud v podobném kontextu v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21 přílehuvě uvedl, že „(n)a přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva (...).
22. *Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*
23. *Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*
24. *Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování*

povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

25. K uvedenému lze doplnit, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 - 35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f, resp. povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu proto není důvodná. Ke shodnému závěru o ústavní konformitě daného přístupu dospěl také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kdy z něj lze citovat jeho samotný závěr: „Protože Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.“
26. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V první řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně primárně vycházel ze skutečnosti, že žalobce ve stanovené lhůtě – a ani poté do odložení věci – nezaplatil stanovenou částku a ani nesdělil údaje o řidiči vozidla. V takovém případě bylo odložení přestupku zcela oprávněné; o tom, že k odložení věci došlo, není sporu, neboť to vyplývá z listiny číslo listu 1 správního spisu, kde je otisk razítka (s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení) doplněn o datum a podpis.
27. Pakliže údaje o řidiči vozidla sdělil zmocněnec žalobce až po odložení přestupku, byla jejich validita a relevance tímto jistě dosti zpochybněna. Přesto správní orgán I. stupně toto sdělení zcela nepominul a osobou pana L. Y. se zabýval. Vyšel přitom z toho, že v minulosti se této osobě na uvedenou adresu doručovat nedařilo, což doplnil kopií výzvy k podání vysvětlení v jiné věci; na této výzvě je také uvedena poznámka úřední osoby, že v „Kukátku“ (aplikace správního orgánu pro přístup do základních registrů) nebyla tato osoba ke dni 16. 6. 2015 nalezena. Uváží-li soud, že údaje byly zmocněncem sděleny opožděně, že měl správní orgán I. stupně povědomí o nedoručitelnosti předvolání z předchozích případů a že ke dni 16. 6. 2015 (tj. méně než dva měsíce před oznámením řidiče v nyní projednávané věci) nebyla tato osoba nalezena v registru obyvatel, lze akceptovat, že již předvolání v této věci panu L. Y. pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).
28. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, „šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele

přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn. potvrzení doplněno krajským soudem).

29. V tomto případě nemá krajský soud pochybnosti o opakované nemožnosti panu L. Y. doručovat, což je mu známo především z jeho vlastní činnosti (rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 – 29), kdy správní orgán doručoval na nyní uvedenou adresu P. 15, P. 1, obálka se však vrátila zpět s informací, že uvedený je na této adrese neznámý. Poté doručoval i na adresu, kterou zjistil z obchodního rejstříku (K Ž. 7, P. 9). I z této adresy se ovšem obálka vrátila s informací, že je adresát na této adrese neznámý. Vedle toho lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39. S uvedenou osobou řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016 - 41, citoval závěr správního orgánu o této osobě následovně: „vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“ Uvedený soud k tomu to doplnil, že „že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvého stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese P. 15, P. 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby L. Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.
30. Nad rámec uvedeného pak ještě krajský soud doplňuje, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Osoba L. Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016 - 45). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají

objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o. vždy uvede osobu L. Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu L. Y.

31. Provozovatel vozidla (žalobce) se přitom své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu I. stupně umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Posouzení této námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že postup správního orgánu I. stupně byl správný a zákonný a námitka tak nemohla být důvodná.

32. Pokud žalobce namítal nedostatečné vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť nebylo přesně specifikováno, jakého protiprávního jednání se měl nezjištěný řidič vozidla žalobce dopustit, ani tato námitka není dle krajského soudu důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Veveří 18 v Brně dne 22. 1. 2015 v 8.40 hodin“. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování o jiných správních deliktech musí být řádný popis skutku, jakož i jeho právní kvalifikace, součástí výroku správního rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]“*. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud přitom žalobci přisvědčuje do té míry, že vlastní vymezení způsobu spáchání přestupku mohlo být podrobněji specifikováno, nicméně v této podobě je akceptovatelné. Slovní spojení „neoprávněné zastavení nebo stání“ převzaté přímo z ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona

o silničním provozu sice představuje obecnější pojem, pod který lze podřadit jednotlivé dílčí způsoby porušení příslušných dopravních předpisů, přesto však si z něj lze učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež byla navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde se hovoří o nedodržení zákonné vzdálenosti od nejbližší tramvajové kolejnice, viz § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu. Takto bylo porušení specifikováno již ve výzvě žalobci jako provozovateli vozidla ze dne 12. 3. 2015, č. j. MMB/0101273/2015. Žalobci tak muselo být zřejmé, k jakému jednání majícímu znaky přestupku došlo, jakož i to, kdy, kde a jak se tak stalo. Prvostupňové rozhodnutí pak také obsahuje uvedení zákonného ustanovení, které mělo být daným jednáním porušeno (žalobce rozporoval, že tomu tak nebylo).

33. V tomto ohledu pak nelze ztrácet ze zřetele ani smysl nároků či požadavků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu, kterým je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci stran vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu přitom popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené na něj judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby tento nemohl být zaměněn se skutkem jiným, a tedy z praktického hlediska je zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla, s jiným zcela vyloučena.
34. Pokud krajský soud uvedený popis skutku akceptoval ve výroku správního rozhodnutí, tím spíše vlastní vymezení skutku a jeho popis obstojí také v rámci oznámení o zahájení řízení, kdy se nepožaduje již finální (zcela konkrétní) vymezení skutku, ale postačí vymezení obecnější. V daném případě přitom žalobce musel mít na základě takového oznámení představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval, a to zvláště v situaci (viz výše), kdy v předcházející výzvě k zaplacení určené částky byl tento přestupek vymezen také konkrétně. Proto nemohlo dojít k omezení práva žalobce na obhajobu, neboť žalobci bylo v celém průběhu řízení známo, jaký konkrétní delikt (v návaznosti na přestupkové jednání) je mu kladen za vinu.
35. O další námitce, podle níž správní orgán I. stupně pochybil, jestliže nenařídil k projednání správního deliktu ústní jednání, posoudil krajský soud následovně. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a zákonu o přestupcích nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by krajský soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engelovská kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce, a v důsledku ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
36. Účinná právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně nezná institut obligatorního ústního jednání tak, jak je tomu u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že „(ú)stní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“

37. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „(s)oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá (viz § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Důvodová zpráva k novému zákonu k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“
38. Tyto závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem.
39. Nad rámec citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze navíc poukázat i na další příklady judikatury ESLP, ve kterých tento dokonce akceptoval i situace, kdy se jednání vůbec (tj. ani před soudy) nekonalo. Za klíčový lze považovat zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 11. 2006, ve věci Jussila proti Finsku, č. 73053/01. Přestože se tento rozsudek vztahoval k řízení o daňovém deliktu, lze jej - minimálně pro ilustraci - připomenout i v této věci, která dle přesvědčení zdejšího soudu rovněž nespadá do tzv. tvrdého jádra trestního práva. V uvedeném rozsudku přitom ESLP řekl, že ne všechny trestní případy si s sebou nesou nějaké významné stigma (mívají tak různou váhu) a dovodil, že v takovém případě je možné úplnou absenci jednání akceptovat. „*Extenzivní interpretace pojmu „trestní (obvinění)“ tak byla ve věci Jussila kompenzována restriktivní interpretací rozsahu garantovaných práv*“ (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 581). Upozornit lze také na rozsudek ESLP ze dne 12. 5. 2010 ve věci Kammerer proti Rakousku, č. 32435/06, jenž z těchto závěrů vycházel.
40. S uvedenými závěry přitom není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, o němž se žalobce opíral. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu Nejvyššího správního soudu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016 - 48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.

41. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat odkaz žalobce na čl. 6 Úmluvy za případný. Obdobně lze reagovat i na údajné porušení čl. 38 odst. 2 Listiny, jehož řádné naplnění lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. K tomu v projednávané věci nedošlo.
42. Samotné dokazování totiž v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, lze ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „(z) logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ in Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 281.
43. V projednávané věci správní orgán I. stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, nicméně žalobce (jeho zástupce) o tom řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl písemností ze dne 11. 2. 2016, č. j. ODSČ-91294/15-16. V tomto oznámení bylo uvedeno, že dne 9. 3. 2016 v 15.00 hod. v budově Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností na adrese Kounicova 67, 5. podlaží, kancelář č. 545, bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. O provedeném dokazování, jež ve stanovený den proběhlo, byl vyhotoven protokol, kde bylo popsáno, jaké listiny (šlo o listiny obsažené ve správním spise) byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 správního řádu). Žalobce se přitom provádění tohoto důkazu vůbec neúčastnil a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům rezignoval. Následně se navíc se všemi podklady rozhodnutí mohl seznámit a vyjádřit se k nim; to rovněž neučinil. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesních práv. Je pravdou, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 – 35 dospěl k opačnému závěru, ale vzhledem k podrobnému objasnění náhledu zdejšího soudu výše v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu se krajský soud k proti posledně uvedenému rozsudku vymezuje a neztotožňuje se se závěry vztahujícími se k nutnosti konání ústního

jednání. Ve světle všech výše uvedených důvodů lze námitku, že ve věci nebylo konáno ústní jednání, označit za ryze účelovou.

44. Závěrem se krajský soud vypořádá s námitkou ohledně neprokázání toho, že by se řidič vozidla skutečně dopustil tvrzeného přestupku. Zde je nutno v první řadě uvést, že oznámení o přestupku městské policie ze dne 11. 3. 2015 není jediným důkazním prostředkem o skutkovém ději. Součástí spisu jsou totiž i pořízené fotografie předmětného vozidla spolu s fotografií měřicího přístroje. Vyplývá z nich, že místo, na kterém stálo vozidlo, se nacházelo v místě bezprostředně blízkém tramvajové koleji, tj. byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, jenž stanoví, že *v době od 5.00 do 19.00 hodin je zakázáno stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m*. Z daných fotografií je jasné, že zákonná vzdálenost, tj. vzdálenost 3,5 m, nemohla být v daném případě zachována, o čemž navíc svědčí také údaj z měřicího přístroje, resp. jeho fotka (zobrazen údaj 2,132 m). K tomuto údaji se žalobce snažil vykonstruovat zjevně zcela účelově hypotézu, že se mělo jednat o dechovou zkoušku řidiče s naměřenou hodnotou 2,132 promile alkoholu, přičemž měli být vyslechnuti strážníci městské policie, zda neznají totožnost řidiče. Spolu s ostatními důkazy plynoucími ze spisového materiálu je zřejmé, že se jednalo o přístroj měřící, jež měřil vzdálenost mezi nejbližší tramvajovou kolejí a vozidlem žalobce. S tímto závěrem koresponduje také jednotka naměřené hodnoty „m“, tj. metr, nikoliv promile na obrazovce přístroje. Je pravdou, že oznámení o přestupku by samo o sobě nemělo sloužit jako jediný podklad pro postih podezřelého ze spáchání přestupku, může však společně s jinými důkazy sloužit pro dokreslení situace a jako podklad k úvahám správních orgánů o dalším postupu (jako například úřední záznam, viz samotným žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). V projednávané věci přitom všechny důkazy tvoří logický řetězec důkazů, z něhož je jednoznačné, že předmětné vozidlo žalobce bylo zaparkováno v rozporu se zákazem uvedeným v § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to dne 22. 1. 2015 v 8.40 hodin na ulici Veverí 18 ve městě Brně.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. 6. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu